

Beeld/spraak

Violet CORBETT BROCK / Jozefien VAN HUFFEL

WESTKAPELLE | In duizend jaar parochiegeschiedenis verloor Westkapelle, deelgemeente van Knokke-Heist, drie keer haar kerk. Vlak voor Pasen sloegen de vlammen opnieuw uit de toren. Slachtoffers waren er niet. Of toch. De parochianen met hun pijn. De communicanten zonder kerk. Onder de nok van een prachtig gerestaureerde schuur werd het echter toch nog een feest voor parochie en kinderen. In tweeduizend jaar kerkgeschiedenis ontkiemden hoop, geloof en liefde wel op vreemder plaatsen, te beginnen in een stal.

Horen, zien, voelen, denken en doen

ZIEZOZORGEN

Lieve SWINNEN

Met die vijf woorden vatte collega Annik Lampo tijdens de feestelijke opening van een kinderpsychiatrische afdeling het handelen in ons werk samen. Ze benadrukte dat alle facetten even belangrijk zijn: je openstellen om de juiste informatie te verzamelen – wat veel meer is dan lijstjes symptomen overlopen of je beperken tot het uiterlijk zichtbare gedrag – en daarbij al je zintuigen gebruiken. Horen wat gezegd wordt, zien wat er zich afspeelt en dingen aanvoelen die niet meteen onder woorden gebracht of getoond kunnen worden. Dan volgt het denken: de verkregen informatie ga je beoordelen, waarbij het gebruik maken van wetenschappelijke kennis essentieel is. Tot slot vermag je niets wanneer al die kennis niet leidt tot actie, tot doen dus. Dit uiteraard alweer volgens daarvoor bestaande richtlijnen.

Ik hoor massa's dingen van mijn patiënten. Wat hen bezighoudt, wat hun zorg is, waar ze naartoe willen. Door te luisteren, wordt beetje bij beetje duidelijk hoe hun leven zich afspeelt. Wat ze allemaal al probeerden, wat werkte en wat niet. Hoe en waarover wordt gecommuniceerd, wanneer dat niet gebeurt. Wat ze van mij verwachten en wanneer ze iets horen wat hen vooruit helpt. Soms krijg ik geheimen te horen, kleine en grote. Dat schept verbondenheid.

Ik zie veel. De peuter die mama's schoot niet wil verlaten, het spelende kind dat geniet van de aandacht, de puber die zijn tranen probeert te verbergen. De mama die haar kroost beschermt en de papa die aanvankelijk achterover leunt, maar dan een meer actieve houding aanneemt. Soms zie ik dingen die ik liever niet zie: afwijzing, minachting,... Ik mag er de ogen niet voor sluiten.

Ik voel altijd. Het is me gegeven intuïtief te zijn. Dat is een groot voordeel. Het zorgt vaak voor de juiste klik, maakt dat ik het ontbrekende puzzelstukje kan toevoegen. Ik stop nooit vóór mijn gevoel aangeeft dat het plaatje klopt.

Ik denk en denk, dat is mijn job (machines heb ik niet ter beschikking). Alle gegevens beoordelen, juist taxeren, samenvoegen tot een logisch geheel. Een conclusie trekken die gebaseerd is op wetenschap. Bij dat denken, hoort ook: weten wat ik niet weet, overleggen, tijdig anderen inschakelen. En minstens eenmaal daags denk ik: „Wat een heerlijke job!”

Ik doe en probeer anderen aan te zetten tot doen. Ouders en leerkrachten helpen om een veilige omgeving te creëren voor kinderen. De aanpak thuis en in de klas bijsturen opdat ontwikkeling mogelijk is. Jongeren aansporen hun leven in handen te nemen. Op de rem gaan

staan waar nodig, want soms is een time-out de beste manier om straks weer voort te kunnen. Wanneer ik niets mag doen, dat zijn de moeilijkste momenten.

Die stappen zijn ook de basis in de opvoeding. Dagelijks horen, zien en voelen ouders en kinderen elkaar. Er wordt gedacht en gedaan. Elk onderdeel is belangrijk.

Dit is de allerlaatste *ZieZoZorgen*. Vanuit mijn expertise mocht ik vijf jaar lang reflecteren over opvoeden, over maatschappelijke fenomenen en belangrijke gebeurtenissen. De busramp in Sierre, Kim De Gelder en de baby moorden, echtscheidingen, (overmatig) medicatiegebruik, het belang van onderwijs, oma's en opa's, communicatie, heimwee, Sinterklaas... Via deze column mochten jullie ook meekijken in het leven buiten mijn werk. Mijn hobby's – wandelen, lopen en lezen – en ervaringen – de Egelprijs, een leuke ontmoeting op de trein, een bijzondere doop, vijftig worden. En een beetje naar mijn gezin: Ignace, Olivier, Simon en Maxim kwamen geregeld voor. De jongens reageerden aanvankelijk wat kritisch („Niet te veel over ons, hè?”). Ze vinden het intussen prima.

Ik zal het missen, zeker weten. Bij deze een gemeente dankjewel voor alle reacties, de blijken van appreciatie. En vooral: heel vaak laten mensen horen wat bleef hangen, waar ze iets mee doen. Missie geslaagd, heet dat. 99